

Branden

Av Clara Tingström

-Mormor snälla berätta om huset som brann ner, jag vill så gärna höra!
sa Stina bedjande.

- Jaja, jag ska berätta hela historien.

Året var 1893 när Knut Agathon Wallenberg började bygga Saltsjöbaden, ett sommarparadis för Stockholms överklass. Sjuvillorna byggdes sedan kort därefter. Jag, mor, far och mina två bröder bodde i en stuga där den första villan ligger idag. Men en dag så bestämdes det att vårt hus skulle rivras för att de nya fina sjuvillorna skulle byggas. Fast vår familj hade tur, Knut lovade att vi skulle få flytta in i den första sjuvillan. Vår familj fick så länge bo i en liten och trång källare med bara en säng på grand hotel. Hotellet brukade hyra ut rummet billigt till sommarpersonalen. Det tog lång tid men skulle vara värt väntan, åtminstone tills det hände.

Jag hade just fyllt nio år när alla sjuvillorna stod färdiga. Min familj var helt till sig. Jag kunde inte förneka att det var fint. Jag var en väluppfostrad flicka men jag var väldigt nervös, för jag kände att jag inte passade in här. Det var som att tusen ansikten stirrade på mig och sa "*du ska härifrån nu!*".

Mitt rum var inte jättestort men det var mysigt och det var det viktigaste. Rummet hade vita väggar, en liten smal säng inklämd i ett hörn, en grön byrå och ett runt bord i mitten av rummet. Jag hade ett eget rum! Jag lade ner mina få klädesplagg i byrån. Och la mina böcker och ställde min fina röda axelremsväska mitt på bordet.

Med tiden började jag trivas riktigt bra i huset. Men den där natten skulle allt att förändras.

Jag vaknade alldeles kallsvettig och en röklukt letade sig in i mina näsborrar. Paniken spred sig i kroppen, jag måste väcka de andra nu. Jag försökte att ställa mig upp men då fick jag för mycket rök i lungorna så jag behövde krypa på golvet. Tankarna malde: *Måste ta mig till mammas och pappas rum, skynda, bara fortsätta framåt.* Tillslut var jag framme och puttade upp den stora dörren.

-Mamma, pappa vakna, det brinner! försökte jag ropa med min hessa röst samtidigt som jag desperat försökte att väcka dem. Till slut vaknade de och flög upp ur sängen.

Kom nu skynda er! sa jag och såg hur de lämnade sängen.

Jag ålade mig ut till rummet mittemot och väckte mina bröder och väste att vi måste ta oss därifrån nu. Hela familjen kravlade sig ända ut till dörren där vi äntligen kunde stå upp igen.

- Vi måste meddela brandkåren nu! sa jag.

- Det är så långt att springa till stationen, svarade mamma.

- Men ska vi bara låta vårt hus stå och brinna ner rakt framför ögonen på oss!? frågade jag förvånat.

- Det kommer lösa sig Greta. På något sätt så tar vi oss igenom det här tillsammans, svarade mamma utan att titta på oss.

-Var du inte rädd mormor? frågade Stina.

- Jo, jag var väldigt rädd. Väldigt, väldigt rädd var jag.

- Vad hände sedan efter branden, menar jag? undrade Stina vidare.

- Vi fick bo hos mammas syster. Far och mor skaffade ett jobb och en inkomst. Och efter ett tag så hade vi råd att köpa oss en lägenhet på Solsidan, där vi sitter just nu, visste du det?

- Ja, det är klart jag vet, är du medveten om hur många gånger jag har hört den här historien skrattade Stina. Kan du ta den där om när du lyckades ta dig in på Grand hotells 10-årsjubileumsfest nu?